

14 Ιουνίου 2015

Πάρε αποφάσεις αλλαγής (Κυριακή Β΄ Ματθαίου)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

(† Μητροπ. Νικοπόλεως Μελετίου)

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε σήμερα λέει ότι βρήκε ο Χριστός δύο νέους άνδρες, τον Ανδρέα και τον Πέτρο και τους κάλεσε να Τον ακολουθήσουν. Εκείνοι άφησαν αμέσως τον πατέρα τους και την περιουσία τους. Ποιά περιουσία; Την βάρκα τους

και τα δίχτυα τους, με τα οποία ζούσαν. Γι' αυτούς, όλος ο κόσμος ήταν το караβάκι τους, τα δίχτυα τους και ένα σπιτάκι. Τα άφησαν όλα για να πάνε κοντά στον Χριστό. Να ζήσουν για την Βασιλεία του Θεού.

Από εκείνη την ημέρα - το ξέρουμε παρα-κολουθώντας τη ζωή τους μέσα στο Ευαγγέλιο - οι δύο αυτοί άνθρωποι ακολούθησαν τον Χριστό για πάντα. Εδώ στη γη σε διάφορες περιπέτειες. Αλλά η τελική κατάληξή τους ήταν στη Βασιλεία των Ουρανών. Δοξάστηκαν με δόξα θεϊκή.

Το ίδιο έκανε και για δύο άλλους νέους. Τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο.

- Ελάτε μαζί μου, τους είπε. Ελάτε κο-ντά μου. Ο δρόμος αυτός είναι: Όχι να κάνει ο καθένας ό,τι του υπαγορεύει το μυαλό του, η σάρκα του, τα συναισθήματά του, αλλά ό,τι του υπαγορεύει το θέλημα του Πατέρα μας «του εν ουρανοίς». Η θεραπεία αρχίζει πρώτα από τον εαυτό σας. Και έπειτα θα γίνετε κοντά μου και αλιείς ανθρώπων. Να τους μαζέψουμε, όχι όπως μαζεύουν οι ψαράδες τα ψάρια για το τηγάνι, αλλά να τους μαζέψουμε για την αιώνια ζωή. Για τη Βασιλεία των Ουρανών.

Ο Ανδρέας και ο Πέτρος, ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος Τον άκουσαν. Και ελεύθερα επέλεξαν να Τον ακολουθήσουν.

Τί σημαίνει αυτό;

Ο άνθρωπος έχει μυαλό και κρίση. Έχει βούληση. Προτιμά και επιλέγει. Έχει και πράξη. Προηγείται το μυαλό, για να δει τι θέλει να κάνει. Να σκεφθεί λίγο, που θα τον βγάλει, αν συνεχίσει να πορεύεται «όπως πάει όλος ο κόσμος», και όπως ο ίδιος βάδιζε μέχρι τώρα...

Και μετά κάνει μια επιλογή με τον εσωτε-ρικό του κόσμο, με την βούλησή του, και λέει:

- Εκεί να πάω ή εκεί; Τί προτιμώ;

Ζωή για την κοιλιά, για την τσέπη, για τις αισχύροτητες, που μερικοί τις έχουν σε προτεραι-ότητα; Ή, ζωή για την αγάπη, την καλωσύνη, την ειρήνη της ψυχής, που διδάσκει ο Πατέρας μας «ο εν ουρανοίς»;

Δεν είναι προτιμότερο να κάνω έναν αγώνα για την Βασιλεία Του, πρώτα για μένα, και μετά για κάποιον άλλο; Και βέβαια, ο αγώνας για τον άλλο, θα είναι με το παράδειγμά μου κυρίως, και όχι με τις πολυλογίες μου. Κι ας είμαι ο φτωχότε-ρος και ο μικρότερος από όλους...

Ποιός δεν το ξέρει, ότι μερικά γεροντάκια και μερικές γριούλες είναι οι μεγαλύτεροι κήρυκες της Βασιλείας των Ουρανών; Και ποιός δεν το ξέρει, ότι κάποια παιδιά στην ηλικία των 18 και των 20 χρόνων, είναι κήρυκες της Βασιλείας των Ουρανών, αφού κάνουν τον σταυρό τους, όχι μόνο πάνω στο σώμα τους, αλλά επάνω στην καρδιά τους και λένε:

- Όχι στη ζωή, όπως την θέλει όο κόσμος. Όχι μ' αυτόν τον τρόπο. Αλλά όπως την θέλει ο Θεός. Με σεμνότητα, με εγκράτεια, με ευσέβεια. Και με αφοσίωση στο Θεό.

Όχι μόνο καλές σκέψεις

Αυτό είναι το μήνυμα, που έφερε ο Κύ-ριός μας με την κλήση των τεσσάρων αποστόλων: «Ελάτε κοντά μου». Και εκείνοι Τον ακολούθησαν. Αλλά τί σήμαινε ότι Τον ακολούθησαν;

Πρώτα απ' όλα, ότι δεν έπαψαν να είναι άνθρωποι, όπως ήταν μέχρι τότε. Δεν είχαν αλλά-ξει τελείως ακόμη. Τι άλλαξαν κατ' αρχήν; Απλώς άλλαξαν μυαλά. Άλλαξαν τρόπο σκέψης. Τρόπο κρίσης. Όλος ο άλλος άνθρωπος ήταν ο παλιός άνθρωπος.

Όμως δεν αρκεί μόνο να αλλάξεις σκέψη. Πρέπει να αρπάξεις τον εαυτό σου **με χέρια στιβαρά, δυνατά, ατσάλινα**, και να πεις σε κάθε μέλος του σώματός σου: **«Από δω και πέρα, στο σωστό δρόμο!»** Το ίδιο να πεις στην καρδιά και στον νου σου. Στην γλώσσα, στα μάτια, στα αυτιά: «Από δω και πέρα, στο σωστό δρόμο!»

Ποιός είναι ο σωστός δρόμος;

Είναι ο δρόμος προς την Βασιλεία του Πα-τέρα μας, του εν ουρανοίς. Ο δρόμος της ελευθερίας και της απαλλαγής από τα πάθη, από τις αμαρτίες, από τον θάνατο! Ο δρόμος της αληθινής και αιώνιας ζωής!

Η αρχή της πνευματικής ζωής

Εκτός λοιπόν από την αλλαγή στο φρόνημα, στον τρόπο της σκέψης, χρειάζεται και η δυναμική εφαρμογή του θελήματος του Θεού.

Αλλά για να κάνω αυτό που πρέπει, για να υποταχθώ στο νόμο του Θεού, πρέπει να ψάξω να τον βρω και να τον μάθω. Να τον διαβάσω και να τον κατανοήσω για να

γεμίσει η καρδιά μου και η σκέψη μου με τον νόμο του Θεού.

Μόνο έτσι θα δίνω το χέρι μου στον Θεό, να με βοηθάει στην τήρηση του θελήματος Του. Μόνο έτσι θα Τον καλώ και θα Τον αφήνω να σφίγγει τα μπράτσα μου, να καθαρίζει την καρδιά μου, να δυναμώνει τον αδύνατο εαυτό μου, για να τηρώ το άγιο θέλημά Του.

Όσο δεν δίνουμε χρόνο στο να ψάξουμε, να μελετήσουμε και να «γεμίσουμε» καρδιά και νου με το θέλημα του Θεού, τόσο θα ξαναγυρίζουμε στο δρόμο του κόσμου τούτου. Σε ένα δρόμο, από το πρωί μέχρι το βράδυ γεμάτο ταραχή. Από το πρωί μέχρι το βράδυ γεμάτο κακία. Από το πρωί μέχρι το βράδυ με την συνείδηση να φωνάζει:

-Είσαι τομάρι. Δεν τον ντρέπεσαι τον εαυτό σου; Εντάξει, τον Θεό δεν τον ντρέπεσαι· τον εαυτό σου, δεν τον κοιτάζεις ποτέ στον καθρέ-φτη, που λέγεται «θέλημα του Θεού»; Δεν έχεις το θάρρος να τον κοιτάξεις; Πώς ζεις;

Όταν όμως βάλουμε οδηγό μας το θέλημα του Θεού, παίρνουμε ένα «ψαλιδάκι» και ψαλιδίζουμε, κάθε τόσο από λίγο, μια «τρίχα» έστω από τις κακίες μας. Και έτσι σιγά-σιγά αρχίζουμε να νιώθουμε την χαρά της ελευθερίας! Της ελευθερίας από την δουλεία στα πάθη. Μιας ελευθερίας, που μας δίνει τα φτερά να πετάμε όλο και πιο ψηλά.

Γιατί; Γιατί κάθε φορά που ο άνθρωπος κά-νει ένα ελάχιστο για την Βασιλεία του Θεού, του λέει το λογικό του:

- Μπράβο, αυτό το κατόρθωσες. Γιατί να μη κατορθώσεις και εκείνο; Λίγη καλή θέληση χρει-άζεται. Έτσι και να προσπαθήσεις, το έφτασες.

Λένε οι άγιοι Πατέρες:

Ποιό είναι το πιο εύκολο ξεκίνημα για την πνευματική ζωή;

Ο ελάχιστος κόπος για νηστεία και προ-σευχή.

Τί είναι νηστεία;

- Παρασκευή σήμερα, λες. Το κατάφερα να περάσω με νηστίσιμα. Γιατί δηλαδή; Έπρεπε να είμαι σαν το σκυλί, που με ένα μεζεδάκι «λυσσάει» και τρελλαίνεται για την νοστιμάδα; Άνθρωπος είμαι. Παρασκευή είναι! Ο Χριστός για μένα σταυ-ρώθηκε! Έπαθε Εκείνος, για να ελευθερωθώ εγώ από τα πάθη μου.

Από εκεί και πέρα, έμαθες πως είσαι δυνατός και μπορείς να πολεμάς το οποιοδήποτε πάθος. Του σώματος, της καρδιάς και του πνεύματος. Και με την χάρη του Χριστού το νικάς.

Έτσι μας δίδαξε ο Χριστός να πορευόμαστε.

Αυτό έκαναν οι μαθητές Του. Στην αρχή, ανθρωπάκια ήταν. Με πάθη και αδυναμίες. Όμως κοντά Του, μέρα με την μέρα έγιναν άγγελοι. Γιατί όχι, καλύτεροι από τους αγγέλους! Θέλει κουβέντα ότι ο απόστολος Πέτρος, με την ταπείνωση και την πίστη που απέκτησε, έγινε καλύτερος από τους αγγέλους; Θέλει κουβέντα, ότι ο άγιος απόστολος Ιωάννης έγινε καλύτερος από τους αγγέλους, με την αγάπη και την αγνότητα που αγωνίστηκε να κρατήσει;

Αυτό γίνεται ο άνθρωπος κοντά στον Χριστό. Ισάγγελος! Και ανώτερος από τους αγγέλους!

Να μας αξιώσει ο Θεός! Και να μας φωτίζει να ανταποκρινόμαστε πρόθυμα στο κάλεσμά Του. Αμήν.

(+Μητροπ. Νικοπόλεως Μελετίου, Στο φως των λόγων Του, εκδ. Ι. Μ. Προφήτου Ηλιού, Πρέβεζα 2014, σ. 16-22)